

Arrest

nr. 52 237 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een etnische Albanees afkomstig uit het dorp Suhadoll in de gemeente Lipjan en bent in het bezit van het Kosovaarse staatsburgerschap.

Luidens uw verklaringen was u op 18 september 2009 samen met uw neef X op het veld aan het werk toen u benaderd werd door vier onbekende jongeren. Zij daagden jullie uit door jullie te beledigen en te bedreigen. Zij trachtten uw vee te stelen. Uw neef en u waren hier niet mee gediend. Mits het gebruik van enig geweld stuurden jullie de jongeren wandelen.

's Anderendaags kwam een grote jeep naar uw huis aangereden. Vier volwassen mannen stapten uit. Geen van hen kwam u bekend voor. Zij vroegen u en uw neef waarom jullie de jongeren geslagen

hadden en waarom jullie hen geen vee hadden meegegeven. Als straf dienden jullie 20.000 € te betalen binnen de 24 uur. U had de schrik goed te pakken en vreesde dat zij jullie zouden vermoorden. U besprak het voorval met uw familieleden. Zij waren van oordeel dat deze vorm van afpersing door criminele bendes een veelvoorkomende plaag was in het naoorlogse Kosovo waar weinig tegen te beginnen viel. Op hun aanraden begaven Gazmend en u zich nog dezelfde avond naar uw oom in Llojza, gemeente Ferizaj. Deze laatste regelde uw reis. U verliet Kosovo op 23 september 2009. U reisde over land naar België en kwam hier aan op 25 september 2009. Op 28 september 2009 diende u een asielaanvraag in. Van uw familie vernam u dat na uw vertrek uit uw dorp nog enkele keren onbekenden naar uw dorp gekomen zijn. Uw oom, de vader van Gazmend, werd daarbij eenmaal geslagen en hield daar enkele gebroken ribben aan over. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw partner en uw kinderen.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw problemen in Kosovo en uw reisweg naar België niet stroken met informatie aanwezig in uw administratief dossier. Zo verklaarde u dat twee incidenten, op 18 en 19 september 2009, uw vluchtaanleiding uitmaakten (gehoorverslag CGVS, blz. 5-7). U gaf aan op 23 september 2009 uit Kosovo te zijn vertrokken en met een mercedes dwars door Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België te zijn gereden (CGVS, blz. 4). U beweerde dat u tijdens deze reis zelf niet in het bezit was van een paspoort. U zou weliswaar een paspoort in uw bezit hebben, doch u verklaarde dit thuis, in Kosovo, te hebben achtergelaten (CGVS, blz. 4, 5).

Uw administratieve dossier bevat evenwel een kopie van uw Kosovaars paspoort, met daarin een visum uitgereikt door de Sloveense diplomatieke post in Skopje, Macedonië. In uw paspoort prijkt tevens een inreisstempel van Brnik, de internationale luchthaven van Ljubljana, Slovenië d.d. 24 augustus 2009. U ontkende ooit een visum gehad te hebben en hield voet bij stuk omtrent uw reisroute over land. U sloot niet uit dat iemand na uw vertrek uit Kosovo uw paspoort heeft ontvreemd en ermee gereisd heeft (CGVS, blz. 9).

Deze uitleg houdt echter hoegenaamd geen steek. De inreisstempel in Slovenië dateert immers van vóór de door u beweerde vertrekdatum.

Bovendien valt uw volledige asielrelaas in duigen, daar de twee incidenten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht, zich zouden hebben afgespeeld na de datum dat u per vliegtuig in Slovenië bent toegekomen.

Voorts kan er nog gewezen worden op tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die afgelegd door uw neef Gazmend tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. U stelde op 18 september 2009 door vier jongeren te zijn benaderd (CGVS, blz. 5), daar waar Gazmend slechts drie jongelui vermeldde (gehoorverslag CGVS Gazmend Vehapi, blz. 3). Volgens uw verklaringen kwamen de dag nadien vier volwassen mannen naar u toe en kreeg u van hen 24 uur de tijd om het bedrag van 20.000 € te betalen (CGVS, blz. 6). Uw neef daarentegen situeerde de komst van de jongeren en de volwassenen op dezelfde dag en sprak over een betalingstermijn van een week (CGVS Gazmend Vehapi, blz. 3, 4). Verder beweerde Gazmend dat niet alleen hij en u op 18 september 2009 door de vier volwassen mannen geslagen werden, maar dat ook zijn vader in de klappen deelde. Zijn vader zou nog dezelfde dag naar het politiebureau in Lipjan geweest zijn om de feiten aan te geven (CGVS Gazmend Vehapi, blz. 4, 5). U van uw kant vermeldde niets over slagen die u of uw neef zouden zijn toegebracht. U beweerde net op aanraden van uw ooms (waaronder de vader van Gazmend) niet naar de politie geweest te zijn. Bovendien situeerde u de mishandeling van de vader van Gazmend na uw vertrek uit het dorp (CGVS, blz. 7, 8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde vluchtmotieven.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen doen wijzigen. Uw identiteit en uw familiesamenstelling staan voor mij niet ter discussie.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 juli 2010 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4,

57/6 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980, een schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij stelt dat hij werd geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij geoordeeld werd tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij laat gelden dat de beslissing niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen.

Hij verklaart dat er vier jongeren kwamen die hun vee wilden stelen, dat hij en zijn neef hen met geweld wegjaagden en dat er nadien, nog dezelfde dag, vier mannen kwamen die binnen de 24 uur de som van € 20.000 eisten anders zouden ze binnen de week vermoord worden.

Tegen de motivering in de bestreden beslissing dat hij niets vermeldde over slagen die hem of zijn neef werden toegebracht, brengt hij in dat hij wel degelijk verklaarde dat *“er gevochten werd”*.

Hij stelt dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er na dit incident niemand naar de politie is geweest maar dat hij naderhand vernomen heeft dat de vader van zijn neef echter nadat ze hun land reeds hadden verlaten, klacht heeft ingediend bij de politie.

Hij herhaalt dat hij zijn land op 23 september 2009 heeft verlaten en over de weg naar België is gekomen.

Aangaande de stempel van Brnik, de internationale luchthaven van Ljubljana (Slovenië), van 24 augustus 2009, stelt hij dat hij inderdaad een Kosovaars paspoort had maar dat toen hij in september 2009 thuis vertrok, aldaar heeft achtergelaten. Hij verklaart dat het mogelijk gestolen is en dat iemand op zijn naam heeft gereisd; hij legt uit dat het in Kosovo heel goed mogelijk is dat iemand zijn paspoort heeft nagemaakt en wijst erop dat er *“veel corruptie is in de nieuwe staat”*. Hij houdt vol dat hij nooit in Slovenië is geweest.

Uit recente contacten met familieleden in Kosovo blijkt volgens verzoeker dat de vier mannen nog steeds naar hem op zoek zijn en dat ook zijn kinderen en deze van zijn neef, onderdrukt worden en problemen hebben.

Hij besluit dat uit zijn verklaringen niet kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of dat er geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van ernstige schade, zou zijn.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat het formulier dat de bestreden beslissing bevat een verkeerdelijke hoofding bevat.

De motivering van de beslissing handelt evenwel, zoals verweerder opmerkt, over een weigering van de erkenning van de status van vluchteling en weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bedoelde vergissing heeft derhalve geen invloed op de motivering.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het "*Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951*", merkt de Raad op dat het niet aan hem behoort om op zoek te gaan welk(-e) artikel(-en) verzoeker zou kunnen bedoelen; de Raad gaat er derhalve niet verder op in.

Wat betreft de aangevoerde schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verduidelijkt welk beginsel van behoorlijk bestuur zou geschonden zijn. De Raad gaat er derhalve niet verder op in.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. Verweerder merkt terecht op dat de loutere herhaling door verzoeker van de elementen van zijn relaas geenszins volstaat om de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn neef uit te leggen.

Uit het verhoorverslag van 16 juni 2010 (zie p. 5, onderaan) blijkt dat verzoeker het had over vier jongeren terwijl zijn neef verklaarde dat het drie jongeren betrof.

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat de vier volwassenen binnen de week de betaling van € 20.000 eisten, maar dat zijn neef door te stellen dat de betaling binnen de week moest gebeuren, bedoelde dat zo er niet werd betaald binnen de 24 uur, binnen een week iets ernstig ging gebeuren, is zoals verweerder opmerkt, een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Wat betreft de uitleg van verzoeker dat zo hij niets vermeldde over slagen die hem en zijn neef werden toegebracht, hij wel degelijk verklaard had "*dat er gevochten werd*".

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel melding maakte van een vechtpartij "met de jongeren", en niet met volwassenen. De bestreden beslissing stelt aldus terecht dat er een tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn neef die verklaarde dat zowel hij, verzoeker als zijn vader geslagen werden door de volwassenen, terwijl verzoeker daar geen melding van maakte.

Op de verduidelijking van verzoeker dat hij pas nadat hij en zijn neef Kosovo hadden verlaten, vernomen hadden dat de vader van zijn neef klacht had ingediend bij de politie en dat dit verklaart waarom hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal geen melding maakte van een klacht, antwoordt verweerder terecht dat deze post-factum uitleg geen steek houdt.

Verzoeker en zijn neef werden op dezelfde dag (16 juni 2009) gehoord. Het feit dat verzoekers neef tijdens dit verhoor verklaarde dat zijn vader naar de politie is gegaan, terwijl verzoeker stelde dat er niemand naar de politie is gegaan, houdt een tegenstrijdigheid in.

De bestreden beslissing motiveert terecht dat de verklaringen van verzoeker inzake de reis die hij samen met zijn neef ondernomen heeft, niet samengaan met de vaststellingen in zijn paspoort.

Verzoeker verklaarde dat de twee incidenten die hem tot zijn vlucht inspireerden, plaatsvonden in september 2009; hij verklaarde Kosovo te hebben verlaten op 23 september 2009.

Hij verklaarde op zijn vlucht naar België niet in bezit te zijn geweest van zijn paspoort maar dit thuis te hebben achtergelaten. Uit de fotokopie van het Kosovaars paspoort die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er zich een inreisstempel van 24 augustus 2009 bevindt van Brnik, de internationale luchthaven van Ljubljana (Slovenië). Verzoeker ontkende ooit een visum te hebben gehad en herhaalde dat hij over land reisde. Zijn uitleg (zie sub 2.1.) dat iemand anders het na zijn vertrek uit Kosovo ontvreemd heeft, houdt geen steek; de inreisstempel in Slovenië dateert immers van 24 augustus 2009. Daardoor wordt de hele geloofwaardigheid van het relaas teniet gedaan.

Zo het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is, zijn ook verzoekers beweringen dat zijn familie en kinderen om hem nog steeds worden bedreigd, ongeloofwaardig.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend. Voormeld artikel werd derhalve door de commissaris-generaal niet geschonden.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dien voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit zou blijken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land en bovendien dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Voormeld artikel 48/4 werd derhalve door de commissaris-generaal niet geschonden.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.

In acht genomen wat voorafgaat, is er geen schending van artikel 57/6 van voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE